# DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)
5. oktober 1988 *

I de forenede sager 294/86 og 77/87,

**Technointorg**, Moskva, ved advokat Eduard Marissens, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Lucy Dupong, 14 A, rue des Bains (sag 294/86),

sagsøger,

mod

**Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**, ved John Temple Lang, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnetbygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der i medfør af EØF-Traktatens artikel 173 og 174 er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens forordning nr. 2800/86 af 9. september 1986, navnlig dennes artikel 1, om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse frysere med oprindelse i Sovjetunionen, om godtagelse af tilsagn afgivet i forbindelse med antidumpingundersøgelsen vedrørende importen af visse frysebokse og -skabe med oprindelse i Jugoslavien og Den Tyske Demokratiske Republik og om afslutning af denne undersøgelse, samt proceduren vedrørende importen af visse frysebokse og -skabe (EFT L 259, s. 14),

og

**Technointorg**, Moskva, ved advokat Eduard Marissens, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Lucy Dupong, 14 A, rue des Bains (sag 77/87),

sagsøger,

* Processprog: Engelsk.

mod

**Rådet for De Europæiske Fællesskaber**, ved direktør H.-J. Lambers, Rådets Juridiske Afdeling, og E. H. Stein, juridisk konsulent sammesteds, som befuldmægtiget, bistået af advokat Francis Jacobs, QC, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør Jörg Käser, Den Europæiske Investeringsbanks Juridiske Afdeling, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

sagsøgt,

støttet af

**Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**, ved John Temple Lang, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnetbygningen, Kirchberg,

intervenient,

hvori der i medfør af EØF-Traktatens artikel 173 og artikel 174 er nedlagt påstand om annullation af Rådets forordning nr. 29/87 af 22. december 1986 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse frysere med oprindelse i Sovjetunionen (EFT 1987, L 6, s. 1),

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden G. Bosco, dommerne J. C. Moitinho de Almeida, U. Everling, Y. Galmot og R. Joliet,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 1. juni 1988,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 6. juli 1988,

afsagt følgende

## Dom

1 Ved stævninger indgivet til Domstolens Justitskontor henholdsvis den 26. november 1986 og den 18. marts 1987 har Technointorg i medfør af EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt to sager, den ene, sag 294/86, med påstand om annullation af Kommissionens forordning nr. 2800/86 af 9. september 1986 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse frysere med oprindelse i Sovjetunionen (EFT L 259, s. 14, herefter benævnt »den midlertidige forordning«), navnlig dennes artikel 1, og den anden, sag 77/87, med påstand om annullation af Rådets forordning nr. 29/87 af 22. december 1986 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse fryseskabe med oprindelse i Sovjetunionen (EFT L 6, s. 1, herefter benævnt »den endelige forordning«), i det omfang Technointorg er omfattet af disse forordninger.

2 Ved to særskilte begæringer, der ligeledes blev indgivet den 26. november 1986 og den 18. marts 1987, har Technointorg nedlagt påstand om foreløbige forholdsregler i form af udsættelse for sit vedkommende af gennemførelsen af henholdsvis den midlertidige og den endelige forordning, indtil Domstolen har truffet afgørelse i hovedsagen.

3 Ved Domstolens præsidents kendelser af henholdsvis 17. december 1986 og 9. april 1987 blev disse begæringer om foreløbige forholdsregler afslået, og afgørelserne om sagsomkostningerne udsat.

4 Domstolen har ved kendelse af 8. maj 1987 givet Kommissionen tilladelse til at intervenere i sag 77/87 til støtte for Rådet.

5 Sagerne 294/86 og 77/87 er ved kendelse af 8. juli 1987 blevet forenet med henblik på den mundtlige forhandling og dommen.

6 Technointorg eksporterer skabsfrysere (Nimexe nr. 84.15-41 og 84.15-46) hidrørende fra Sovjetunionen til Fællesskabet. I september 1985 indgav European Com-

mittee of Manufacturers of Electrical Domestic Equipment på vegne af producenter, der tegner sig for stort set hele produktionen i Fællesskabet af frysere, en klage til Kommissionen, hvori det blev gjort gældende, at forskellige frysere med oprindelse i Den Tyske Demokratiske Republik, Sovjetunionen og Jugoslavien indførtes til dumpingpriser, hvilket forvoldte væsentlig skade for denne erhversgren i Fællesskabet.

7 Kommissionen nåede under den antidumpingprocedure, der herefter blev indledt i henhold til Rådets forordning nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumping eller subsidiært import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1), til det resultat, at der blandt de frysere, der hævdedes indført til dumpingpriser, måtte sondres mellem frysebokse (Nimexe nr. 84.15-32) og fryseskabe (Nimexe nr. 84.15-41 og 84.15-46), idet disse varer ikke kunne betragtes som samme vare efter antidumpingbestemmelserne.

8 Kommissionen besluttede ved artikel 4 i den midlertidige forordning at afslutte antidumpingproceduren for så vidt angår frysebokse. For så vidt angår fryseskabe godtog Kommissionen de tilsagn, der var afgivet af de jugoslaviske og østtyske eksportører, hvorefter proceduren afsluttedes for deres vedkommende, hvorimod den ved artikel 1 i forordningen indførte en midlertidig antidumpingtold på 33% på importen af fryseskabe med oprindelse i Sovjetunionen.

9 I artikel 6, stk. 2, i nævnte forordning blev det bestemt, at forordningen om indførelse af midlertidig antidumpingtold kun skulle finde anvendelse i fire måneder, medmindre Rådet vedtog endelige foranstaltninger inden udløbet af denne periode. Forordningen blev efter sagsanlægget afløst af den endelige forordning, der er blevet anfægtet i den anden sag, Technointorg har anlagt den 18. marts 1987.

10 Kommissionen har ved telex af 20. marts 1987 meddelt, at sag 294/86 om annullation af den midlertidige forordning ikke længere har nogen genstand, idet denne forordning ikke længere er i kraft. Technointorg har i sit den 6. april 1987 indgivne indlæg gjort gældende, at Rådet med vedtagelsen om, at de beløb, for hvilke

der er stillet sikkerhed i form af midlertidig antidumpingtold, skal opkræves endeligt, blot har gennemført Kommissionens forordning, og at sagsøgeren selv kun vil kunne kræve disse beløb tilbagebetalt, såfremt Domstolen annullerer den forordning, ved hvilke de er indført. Technointorg har yderligere hævdet at have interesse i at anfægte den midlertidige forordning i det omfang, enhver af Domstolen konstateret ulovlighedsgrund vil kunne anføres til støtte for et erstatningskrav.

11 Det må derfor indledningsvis undersøges, om Technointorg fortsat har interesse i at anfægte den midlertidige ordning, selvom denne er blevet afløst af den endelige forordning.

12 Det bemærkes herved, at den midlertidige forordning ikke har retsvirkninger, der vil kunne påberåbes af Technointorg, idet de beløb, der blev stillet sikkerhed for i form af midlertidig antidumpingtold, i henhold til artikel 2 i den endelige forordning er blevet opkrævet med den definitivt fastsatte sats.

13 For så vidt angår Technointorgs interesse i eventuelt senere at opnå dom for, at den midlertidige forordning er ugyldig, og på dette grundlag rejse erstatningssag bemærkes, at Technointorg vil kunne støtte et krav om erstatning for tab forvoldt ved den midlertidige forordning på et anbringende om, at den endelige forordning er retsstridig.

14 Det må herefter fastslås, at sag 294/86 ikke længere har nogen genstand, hvorfor det findes ufornødent at træffe afgørelse i denne sag.

15 Domstolen vil derfor alene undersøge de anbringender, der er fremført i sag 77/87.

16 Vedrørende de i sagen relevante retsregler, sagens faktiske omstændigheder samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende i det omfang, det er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

## A — Tilsidesættelse af det almindelige kontradiktionsprincip

17 Technointorg har gjort gældende, at Kommissionen og Rådet har ignoreret den fuldmagt, Technointorgs repræsentant Astakhov havde fået med henblik på antidumpingproceduren navnlig derved, at Kommissionen ikke anmodede ham om oplysninger og ikke tilstillede ham det til de berørte eksportører bestemte spørgeskema i strid med artikel 7, stk. 1, litra b), i den tidligere nævnte forordning nr. 2176/84. Technointorg bestrider hermed, at Astakhov som hævdet i den 2. og 3. betragtning i den endelige forordning skulle have afslået at samarbejde.

18 Det bemærkes indledningsvis, at det fremgår af sagen, at kopier af spørgeskemaet til de berørte eksportører samt en meddelelse om iværksættelsen af antidumpingundersøgelsen ved anbefalet brev blev tilsendt sagsøgeren på dennes adresse i Moskva. Det fremgår af det for Domstolen fremlagte modtagelsesbevis fra postvæsenet, at nævnte forsendelse skete den 17. december 1985, og Technointorg bekræftede i det telex, der blev tilstillet Kommissionen den 18. februar 1986, modtagelsen af spørgeskemaet og anmodede om en forlængelse af svarfristen. Technointorg har desuden under den mundtlige forhandling anerkendt, at det aldrig har udfyldt dette spørgeskema.

19 Da Technointorg således selv har haft mulighed for at give Kommissionen alle nødvendige oplysninger men har undladt dette, har fællesskabsinstitutionerne med føje kunnet basere sig på de oplysninger, de havde til rådighed, hvorved det findes unødvendigt at tage stilling til, om Kommissionen havde givet Astakhov mulighed for at deltage i proceduren.

20 Det første anbringende skal derfor afvises.

## B — Tilsidesættelse af begrundelsespligten ifølge EØF-Traktatens artikel 190

21 Technointorg har gjort gældende, at de i 14., 17. og 18. betragtning til den endelige forordning angivne begrundelser vedrørende henholdsvis sagsøgerens markedsandel, Fællesskabets interesser og en antidumpingtold på 33% er utilstrækkelige.

22 Technointorg har herved anført, at institutionerne ikke har imødegået dets argument om, at dets øgede markedsandel i Det Forenede Kongerige og i Belgien ikke indebar en styrkelse af dets samlede markedsandel i Fællesskabet. Hertil bemærkes alene, at det i 14. betragtning til den endelige forordning oplyses, at forbruget i Fællesskabet forblev uændret, mens importen af de pågældende varer med oprindelse i Sovjetunionen steg med mere end 20 000 enheder fra 1981 til 1985. I øvrigt indeholder 13. betragtning til samme forordning en henvisning til Kommissionens udførlige redegørelse i betragtningerne (og navnlig i 23. betragtning) i den midlertidige forordning.

23 Vedrørende afvisningen af de argumenter, der er blevet fremført af Peja Import BV, der er en af de i Fællesskabet hjemmehørende importører, som Kommissionen har indhentet oplysninger og gennemført kontrol hos, herunder navnlig det argument, der vedrører Fællesskabets interesse i at lade importen til Nederlandene af frysere med oprindelse i Sovjetunionen fortsætte for at undgå gengældelsesforanstaltninger, henvises til 17. betragtning til den endelige forordning; heri omtales de vanskeligheder, som Fællesskabets producenter befinder sig i, og denne erhvervsgrens økonomiske og sociale betydning, der er afgørende for Rådets konklusion om, at det er i Fællesskabets interesse, at der gribes ind og indføres en endelig antidumpingtold.

24 Om indførelsen af en antidumpingtold på 33% hedder det endelig i 18. betragtning til den endelige forordning, at satsen 33%, som er lavere end den konstaterede dumpingmargen på 204%, er nødvendig for at afhjælpe den skade, der er påført den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet i betragtning af den salgspris, der er nødvendig for at sikre de effektive producenter i Fællesskabet en rimelig fortjeneste.

25 Det følger af det anførte, at anbringendet om tilsidesættelse af begrundelsespligten må afvises.

**C — Fastlæggelse af normalværdien på grundlag af priserne på det jugoslaviske marked**

26 Technointorg har gjort gældende, at Kommissionen ikke tilfredsstillende har begrundet valget af Jugoslavien som det land, der er blevet anvendt som sammenligningsgrundlag.

27 Technointorgs anbringende herom er ikke holdbart. 6. betragtning til den endelige forordning indeholder en tilstrækkelig klar redegørelse for, hvorfor Kommissionen ikke har anerkendt Technointorgs argumentation på dette punkt.

28 Technointorg har endvidere kritiseret, at normalværdien blev fastlagt på grundlag af den pris, der blev anvendt på det jugoslaviske marked. Technointorg har med henvisning til de særlige forhold på henholdsvis det jugoslaviske marked og det sovjetiske marked, navnlig hvad angår indtægtsniveauet og fryserproduktionsmetoderne, gjort gældende, at normalværdien i Jugoslavien burde have været beregnet. Technointorg har herved anført, at Kommissionen og Rådet ved helt at afvise de justeringer, Technointorg foreslog til neutralisering af de nævnte særlige forhold, har fastlagt normalværdien på en urimelig og urigtig måde og herved har tilsidesat artikel 2, stk. 5, i forordning nr. 2176/84.

29 Det bemærkes først, at det i artikel 2, stk. 5, i forordning nr. 2176/84 bestemmes, at normalværdien i tilfælde af indførsel fra lande uden markedsøkonomi fastsættes på en hensigtsmæssig og ikke urimelig måde efter et af følgende kriterier: a) den pris, til hvilken samme vare fra et tredjeland med markedsøkonomi faktisk sælges, eller b) den beregnede værdi af samme vare i et tredjeland med markedsøkonomi, eller c) såfremt ingen af disse kriterier udgør et egnet grundlag, den pris, der faktisk er betalt, eller som skal betales i Fællesskabet for samme vare, om nødvendigt justeret for at indregne en rimelig fortjenestemargen. Formålet med denne bestemmelse er at undgå, at der tages hensyn til priser og omkostninger i lande uden markedsøkonomi, hvor priser og omkostninger sædvanligvis ikke fremstår som et resultat af markedskræfternes spil.

30 Det bemærkes dernæst, at den beregnede værdi ifølge opbygningen af artikel 2, stk. 5, i forordning nr. 2176/84 skal tjene som erstatning for salgsprisen på produktionslandets hjemmemarked eller på eksportmarkedet, der anvendes som

grundlag for fastlæggelse af normalværdien. Der er derfor kun grund til at benytte den beregnede værdi, når omstændighederne gør det urimeligt at anvende hjemmemarkedsprisen. Denne værdi må beregnes således, at resultatet kommer til at ligge tættest muligt op ad normalværdien, beregnet på grundlag af hjemmemarkedsprisen. Institutionerne råder ved afgørelsen herom over et skøn, og Technointorg har ikke godtgjort, at disse har anvendt dette forkert i det foreliggende tilfælde ved at vælge priserne på det jugoslaviske hjemmemarked som sammenligningsgrundlag.

31 Technointorgs argument om at normalværdien burde være beregnet således, at der blev lagt vægt på de angivne forskelle mellem Jugoslavien og Sovjetunionen, kan ikke anerkendes. De særlige markedsforhold skal tages i betragtning ved sammenligningen af normalværdien og eksportprisen på de i artikel 2, stk. 9 og stk. 10 i forordning nr. 2176/84 fastlagte vilkår. Institutionerne har derfor ikke begået en fejl ved at fastlægge den normale værdi med udgangspunkt i den på det jugoslaviske marked anvendte pris.

32 Dette anbringende må derfor afvises.

**D — Anbringendet vedrørende sammenligningen mellem eksportprisen og normalværdien**

33 Technointorg har gjort gældende, at Kommissionen og Rådet ved ikke at have foretaget de justeringer, som de særlige forhold på det jugoslaviske marked tilsagde, navnlig i forhold til indtægtsniveauet og produktionsmetoderne i Sovjetunionen, har tilsidesat artikel 2, stk. 9 og stk. 10 i forordning nr. 2176/84. Efter Technointorgs opfattelse må forpligtelsen til som foreskrevet i nævnte artikel at foretage en passende sammenligning medføre, at der skal ske yderligere justeringer, selv om dette ikke udtrykkeligt er bestemt i nævnte artikel, der imidlertid ikke er udtømmende på dette punkt.

34 I den forbindelse bemærkes, at artikel 2, stk. 9 og stk. 10 for at der kan foretages en passende sammenligning af eksportprisen og normalværdien, efter at disse først er beregnet efter de herfor foreskrevne metoder, bestemmer, at der skal foretages forskellige justeringer under hensyntagen til forskelle, der påvirker prisernes sammenlignelighed; med disse justeringer tages der højde for forskelle i varens fysiske

egenskaber, forskelle i mængde, forskelle i salgsvilkår, i importafgifter og indirekte skatter. Justeringerne foretages udelukkende på grundlag af forskelle vedrørende de nævnte faktorer, jfr. Domstolens dom af 7. maj 1987 (Nachi Fujikoshi Corporation mod Rådet, sag 255/84, Sml. s. 1861).

35 De af Technointorg påberåbte forskelle vedrører lønniveauet og de høje omkostninger til fryserkomponenter og henhører altså ikke under en af de i artikel 2, stk. 9 og stk. 10 i forordning nr. 2176/84 omhandlede kategorier.

36 Dette anbringende må derfor afvises.

**E — Anbringendet om fastsættelsen af skadens omfang**

37 Technointorg har anført, at skaden er mindre end den skade, Rådet og Kommissionen har fastslået. Technointorg har i den forbindelse først og fremmest gjort gældende, at markedet for frysere i Fællesskabet kan opdeles i to kategorier, nemlig dels et marked for kvalitetsvarer, som de fleste af Fællesskabets producenter forsyner, og som omfatter de mest moderne og dyreste frysere, og dels et marked for frysere af jævnere kvalitet, der forsynes af producenter fra Østeuropa og kun i helt ubetydeligt omfang af fællesskabsproducenter, og som omfatter de enkleste og billigste frysere. Da de af Technointorg fremstillede frysere er lavprisfrysere, vil de kun kunne tilføje den fællesskabsproduktionsgren, der fremstiller frysere af jævnere kvalitet, skade, og importens virkning for den samlede fællesskabsproduktion vil derfor kun kunne være ubetydelig.

38 I den forbindelse bemærkes, at Technointorg intet har anført, der kan danne grundlag for en antagelse om, at ikke alle frysere af skabsfrysertypen er samme varer, jfr. artikel 4, stk. 1 og stk. 5 i forordning nr. 2176/84.

39 Fællesskabets myndigheder har sammenlignet frysere hidrørende fra Sovjetunionen med de billigste i Fællesskabet producerede modeller for at kunne afgøre, om de

førstnævnte tilbydes til en væsentlig lavere pris, jfr. artikel 4, stk. 2 b), i forordning nr. 2176/84, hvilket imidlertid ikke indebærer, at andre i Fællesskabet fremstillede modeller ikke konkurrerer med sovjetiske frysere, eller at hele Fællesskabets produktion ikke påvirkes af importen af de omhandlede varer.

40 Technointorg har endvidere gjort gældende, at det kun har eksporteret et ringe antal fryseskabe til Fællesskabet, nemlig 20 000 i 1985 og har herved anført, at hverken Kommissionen eller Rådet har godtgjort, at den pågældende import isoleret set har kunnet tilføje industrien i Fællesskabet skade.

41 Hvad angår det antal fryseskabe, som Technointorg har eksporteret, bemærkes, at omfanget af den pågældende import, jfr. artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 2176/84, kun er en af de faktorer, der skal tages i betragtning ved fastlæggelsen af skadens omfang. Endvidere bemærkes, at når de produkter, der er genstand for dumping, som tilfældet er i denne sag, hidrører fra forskellige lande, skal der principielt foretages en samlet vurdering af importens virkninger. Det er i overensstemmelse med målsætningerne med forordning nr. 2176/84, at Fællesskabets institutioner undersøger de samlede virkninger for industrien i Fællesskabet af den pågældende import, og træffer de i den forbindelse nødvendige forholdsregler over for samtlige eksportører, uanset om omfanget af den enkeltes eksport måtte være ringe.

42 Technointorg har yderligere gjort gældende, at Fællesskabets institutioner ikke har givet nogen begrundelse for deres konstatering af, at der har været tale om en kumulering af virkningerne for så vidt angår skaden. Dette argument er ikke holdbart. De herfor påberåbte grunde i betragtningerne 11 til 15 i den endelige forordning, der navnlig bekræfter Kommissionens resultater ifølge 24. betragtning i den midlertidige forordning, opfylder i tilstrækkeligt omfang begrundelseskravet ifølge Traktatens artikel 190.

43 Dette anbringende må derfor afvises.

## F — Anbringendet om afvisningen af sagsøgerens tilsagn

44 Technointorg har anført, at Kommissionen ved at afvise dets foreslåede tilsagn, som den ikke engang ville drøfte nærmere, udgør en tilsidesættelse af artikel 10, stk. 1 og stk. 3, i forordning nr. 2176/84, artikel 190 i EØF-Traktaten og princippet om forbud mod forskelsbehandling.

45 Hvad angår spørgsmålet om den påståede tilsidesættelse af artikel 10, stk. 1 og stk. 3, i nævnte forordning, bemærkes først, at forordning nr. 2176/84 ifølge Domstolens faste praksis (jfr. navnlig dom af 7. maj 1987, Nachi Fujikoshi Corporation mod Rådet, sag 255/84, Sml. s. 1861) ikke indeholder bestemmelser, hvorefter Fællesskabets institutioner er forpligtet til at acceptere tilsagn vedrørende priser. Tværtimod fremgår det af forordningens artikel 10, at fællesskabsinstitutionerne skal anlægge et skøn med hensyn til, om tilsagnene bør accepteres.

46 Det fremgår desuden af sagen, at selv om Kommissionen afslog at mødes med Technointorg, undersøgte den dog Technointorgs forslag, og opfordrede Technointorg til at fremsætte sine bemærkninger til Kommissionens kritik af disse forslag.

47 Det fremgår bl. a. af de telex af hhv. 18. og 28. november 1986 og af den skrivelse af 11. december 1986, som Kommissionen tilstillede Technointorg, at de foreslåede tilsagn ikke blev accepteret af tre grunde: a) de foreslåede prisforhøjelser var klart lavere end de forhøjelser, der var nødvendige for at ophæve skaden; b) disse prisforhøjelser skulle ske efterhånden over et tidsrum på flere år, og den maksimale forhøjelsessats ville først blive nået i 1989-1990, og c) anvendelsen af den maksimale forhøjelsessats på 25% var betinget af igangsætningen af en ny fabrik, hvilket var en betingelse, Kommissionen ikke kunne kontrollere. Technointorg har ikke bestridt, at det forholdt sig som anført.

48 Det må endelig fastslås, at Kommissionen ved afvisningen af Technointorgs tilsagnstilbud af de nævnte grunde, der er fyldestgørende og blev meddelt Technointorg, ikke har overskredet grænserne for det skøn, den rådede over.

49 Hvad angår spørgsmålet om den påståede tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling, bemærkes, at Kommissionen ikke har gjort sig skyldig i nogen vilkårlig forskelsbehandling ved at afvise sagsøgerens tilsagn, samtidig med at den accepterede tilsagnene fra eksportørerne i Den Tyske Demokratiske Republik og Jugoslavien. Som anført i punkt 34 i betragtningerne til den midlertidige forordning indebar tilsagnene fra eksportørerne i de nævnte lande, at priserne blev hævet til et niveau, der var tilstrækkeligt til at hindre skadeforvoldelse i fremtiden, og det var endvidere muligt effektivt at overvåge, at disse tilsagn blev efterlevet korrekt. Omvendt var de af Technointorg foreslåede tilsagn som nævnt ovenfor klart utilstrækkelige, og forudsætningerne for en effektiv kontrol fra Kommissionens side med overholdelsen af disse tilsagn var ikke tilstede.

50 Technointorgs sidste anbringende må derfor afvises, hvorfor sagsøgte i det hele frifindes for sagsøgerens påstande i sag 77/87.

**Sagens omkostninger**

51 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. Technointorg har tabt sag 77/87 og bør derfor betale omkostningerne både i hovedsagen og i sagen om foreløbige forholdsregler, herunder intervenientens omkostninger i henhold til påstanden herom.

52 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 5, er Domstolen frit stillet i sine afgørelser om sagens omkostninger i tilfælde af, at det findes ufornødent at træffe afgørelse i sagen. Technointorg har tabt den sag, den har anlagt til prøvelse af den endelige forordning, der erstattede den midlertidige forordning og bør derfor i sag 294/86 betale sagens omkostninger både i hovedsagen og i sagen om foreløbige forholdsregler.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

**1) Det er ufornødent at træffe afgørelse i sag 294/86.**

**2) I sag 77/87 frifindes sagsøgte.**

**3) Sagsøgeren betaler omkostningerne i begge sager, såvel i hovedsagerne som i sagerne om foreløbige forholdsregler, herunder intervenientens omkostninger.**

Bosco Moitinho de Almeida

Everling Galmot Joliet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. oktober 1988

J.-G. Giraud
Justitssekretær

G. Bosco
Formand for Femte Afdeling